

Covid-19-ak pertsona guztiei kalte egiten die.

“Migrazioak” egitasmoaren gizarte proiektuaren ibilbidean lagun asko egin ditugu. Gaurko egoera berezi honetan oso interesgarria iruditu zaigu hauetako hainbati, berau nola bizi duten galdetzea, bai gure artean, bai beraien jatorrizko herrialdeetan ere. Horregatik leiho birtual hau irekitzea erabaki dugu, non, aldizka, gurekin “Migrazioak” proiektua osatu duten hainbat lagunekin izandako solasaldiak argitaratzen joango garen.

- **Agustin Galabide**

Agustin Galabide ostalaritza enpresaria da Ormaiztegin. 2019an “Migrazioak” proiektuan parte hartu zuen. Ekainak 3an Mikel Alberdirekin izandako solasaldia. Osasun alarma deklarazioaren hamabigarren astea.

Solasaldiaren transkripzioa

Mikel: Egun on Agustín, zer moduz gara?

Agustín: Kaixo, hemen gaude, ea esnatzen garen beste kolpe honetatik eta hasten garen berriz ere normalidadean sartzen pixkanaka.

Mikel: Bai hala ematen du ze bi hilabete luze ia hiru pasa ditugu konfinamenduan eta badirudi hor argi bat ikusten hasi garela. Zu ostalaritza munduan zabilta eta nola eragin dizu zuri konfinamendu honek?

Agustín: Beno konfinamendu honek guri afektatu digu erabat. Ostalaritza eta turismo sektore honetan gabilitzanontzat izan da %100 kolpea. Azken batean guk zerbitzuak ematen ditugu eta bueno... gu turismoarekin baino gehiago langile jendearekin edo enpresekin egiten genuen,

baino beno dena martxan jarri arte situazio nahiko zaila eta luzerako gainera gogorra izango dugu.

Mikel: Eta zuk hola pertsonalki etxean itxia egote hori nola jasan duzu?

Agustín: Beno nik, egia esango dut, hortan zortea izan dut, zergatik gu nahiz eta etxean egon beharra, nik dauzkat apartamenduak eta oheak eta alokatzera dedikatzen garenoi utzi digute behintzat gure lantokiraino etortzea, ba pixkat mantenimendua edo behintzat txukuntzera eta lan batzuk egitera, hain konfinatuta ez gara egon, baina pertsonalki, langileek eta danak haiek bai, haiek egon dira etxetik atera gabe baina gu etortzen ginen bakarrik etxetik lantokira eta lantokitik etxera, oseake hemen bageunden papela ematen zizuen baimena zendun eta horrekin nahiko ondo, baina bestela gu etxean sartuta egon gara. Nik ondo eraman dut alde hortatik.

Mikel: Zu gainera mundu zabalean ibilitakoa zara, hainbat urteetan hor merkantzia ontzietan lan egin zenuen eta izango dituzu zuk hola bizitzan estutasunak edo konfinamenduren antzeko egoeraren bat kontatzeko.

Agustín: Bai, itsas mundua ezagutzen ez duenak ez daki nola dan gure itsasoko bizitza. Azken batean merkantzi untzi horietan izaten dira batzuk bidai luzerako izaten dira eta beste batzuk ba hemen gertu ibiltzen direnak. Ni gehien bat biaje luze horietan ibiltzen naiz. Oraintxe gogoan daukat biaje bat luzeena egin nuena izango zen, Israelgo portu baten kargatu eta handik Txinara, eta 21 egun tardatu ginduzen, 21 egun barkutik atera gabe eta gero, hortik aparte, segun ze portutaraino iristen zinenean ateratzeko aukera haundirik etzegoen, zergatik segun ze karga zeukezun edo segun ze naziotan ez dira aukera haundirik egoten. Barruan egoten ohituta gaude, ohitu egiten zinen eta ez zitzaidan arraroa egiten. Bai egun asko zirela sartuta leku txiki batean, harremanak bueno...bakoitzak bere bizimodua egiten zuen, ez ginen oso estu estuak izaten baina ohituta geunden, ez zen hain zaila.

Mikel: Orduan nolabait esperientzi bat bazenuen, edo lagundu dizu horrek orain izan dugun egoera honi aurre egiteko?

Agustín: Bai, bai nik uste dut baietz, lehen esan dizudan bezala ez naiz etxetik atera gabe egon, baina gaur dauden aurrerapenekin, interneta dela, hainbeste telebista hainbeste informazio nik uste dut jendeari ez zaiola, neri behintzat ez zait zaila egin. Zeuzkezun mila aukera denbora pasatzeko. Ez dut uste hainbeste ondorio utziko duenik konfinamendu honek.

Mikel: Nola ikusi duzu orokorrean gizartearen erantzuna eta konkretuki Ormaiztegiarren erantzuna?

Agustín: Ba Ormaiztegi izan da, nik ez dakit, beste herri txikiak nola izango ziren, baina hau festa bat izan da. Nik ikusten nituen... goizetik etortzen nintzen nere etxetik lantokira eta eguardin etxera joaterakoan kotxea hartzen nuen eta ikusten nituen balkoitik balkoira jendea festa antolatuta oso giro alaiean giro onean Ormaiztegin. Oso herri bizi bizia da. Jende asko dago, matrimonio berriak umeekin, gehienbat pentsatzen dut umeengatik inbentatu izan behar dutela beste denbora pasatzeko modu bat eta nik uste dut gauza on bat sortu dala Ormaiztegin.

Mikel: Giro ona sortu dala?

Agustín: Bai, bai, gainera harremanak estutu egin dira. Ogia erosteko edo konpra txiki bat egiteko, etxetik ateratzeko edo beharrezko gauzak erosteko, alderdi hortatik eta gero nola etxean egon behar zendun eta bizilagunen harteko harremana estutu egin da denbora gehiago izan da elkartzeko eta nik uste dut alderdi hortatik izan dala positiboa. Beste alderditik honek ekarriko duen soka... gero hitz egingo dugu.

Mikel: Horrekin bukatu nahi genuke. Aurrera begira horrela ze asmoa duzu edo nola ikusten duzu etorkizuna.

Agustín: Aber nik 65 urte dauzkat orduan nere bizitzan gora behera asko izan ditut, beste askok bezala eta ni gogoratzen naiz itsasoan ibili nintzala 9 urte, 19 urtetatik 28 arte edo horrela eta bizi modua gogorra zen eta dana berria zen eta ohitu ginen eta pasa genuen. Lurrera etorri nintzanean ba pub bat, taberna bat ireki nuen eta oraindik ez zen urtebete pasa zabaldu nuela taberna, eta 83an izango zen, etorri zen uholde bat eta dena hartu zidan urak. Orduan nengoen lepo sartuta diru eta bankuetan eta berriz ere hasi behar izan nuen. Hura ere pasa genuen. Beste krisi txiki bat etorri zen 88, 89an eta han ere sartuta nengoen, berriz ere, restaurante berriarekin, eta enpresa askok notatu zuten lan falta eta hura ere pasa genuen. Gero "burbuja inmobiliaria" edo izeneko hori. Jendea sartuta zegoen pisutan eta abar eta berriz ere, dirurik ez badago jendeak mozten du behar beharrezkoa ez dena, tabernak eta abar. Hura ere pasa genuen.

Eta orain etorri zaigu beste hau, gora eta behera gora eta behera... Egon naiz aurreneko astea eta aurreneko hilabetean... kontutan eduki behar da gehien bat lan egiten dugula Irizarreko

jendeekin... Irizarrek zeuzkan langileak bere plantetatik Mexikotik eta Brasildik ekartzen zituenak Ormaiztegiara. Modelo berria ateratzen ari dira, kotxe elektrikoak eta haiei pixka bat erakusteko lanerako modu berriak edo sistema berriak. Hor egon naiz haiekin lan asko eginez eta haiek ez daukate bere herritik honuntzara irteterik eta beharrik ez dute izango eta haiek ez dira bueltatuko, oseake nik kontutan edukita erdiak baino gehiago Irizar kooperatibari fakturatzen niona, orain berriz ere inbentatu egin beharra dago zeozer zerbaitekin betetzeko eta egia esan, aurreneko hilebeteen izan dudan bajoiarekin ez baina buruari buelta asko eman hau zuzentzeko. Gainera nik nere jendea ere badaukat, langileak esan nahi dut eta jende oso ona da eta beno enpresa batzuekin eta besteekin eta berriz ba langile mundo hontan, nik uste dut suertez pixkat bete dut eta momentu honetan konforme nago. Ez da irabazigatik bakarrik nahiz eta ez irabazi, galera ez baldin badago ni konforme. Pixka bat pasatu arte, datorren egoera eta hemendik aurrera udaratik aurrera esaten dut izango dala gauza larriagoa, ze lana falta baldin badago jende askok pasako du ba gaizki.

Lehengo baten kuadrilan hizketan ari ginela, gauza kurioso bat kontatu zidan batek,

- “Ba al dakik apaizak eta preokupatzen hasiak direla?
- No jodas! Horiek ere notatuko dute krisia?
- Bai motel! Gero eta txanpon txikiagok botatzen omen dizkiete zepiloan!”

Bueno, egia esan, ni behintzat nahiko positibo nago eta egoera honetatik ateratzeko denbora asko beharko dugula, baino ohituko gera eta ohitu beharra izango degu eta nik uste aterako gerala. Batzuk erosogo eta beste batzuk zailago baina beno pixkanaka pixkanaka joango gara lehengo bizimodura ez dakit ailegatuko garan baino... beste era batera izango dugu, baina pozik nago.

Mikel: Ba oso ondo Agustin. Mila esker gurekin parte hartu izateagatik elkarrizketa hauetan parte hartu izanagatik eta zure mezu positibo honekin geldituko gara. Ondo izan.

Agustín: Bale eskerrik asko Mikel, nahi duzun arte.

